

I

Elegia de la mà interior

Tots els carrers em portaren a veure't i l'ombra es dolia
d'una volença tan greu. Llum de la plaça em ferí.
Era la cambra blancor i gelosia d'amor del capvespre
i tu m'obrires la mà, poma d'un aire rebel.
Poma furtiva, coltell de dolçors estrangeres de verdes
terres serenes que en mi cauen com fruits de secà.
No mor el cant si no mor el record d'aquells dies que es perden
quan el dolor ens prometé sols de desitjos i anhels.
Buida la mà que s'espera en els anys ja envellida pels astres
cova la forma del món, polpa d'absència als ulls.
Ara camines amb nova mirada i oblides les tardes,
quan vas ser arbre del temps, branca amorosa per mi.
Pensa en l'espai que conserva el palmell en les fosques contrades
on no té enyor cap arrel; sigues, amor, el retorn
d'alta i estranya naixença: avanço amb les mans recobertes,
morta en la mort del teu bes, closa brescada pel tany.

II

Elegia de la mar que retorna

Vida crescuda en l'onada perenne que torna a la platja
i no recorda l'afrau on, en la fosca, ha nascut:
mot deturat un instant, adunada certesa de l'hora,
gra de no-res que ens perfà; tot ha callat per sentir
l'ombra del mar en la terra nocturna que trava les barques,
frases partides d'un text càlidament esgotat.
Qui vols trobar en la morent llunyania? No fores falena
d'una foguera de glaç? Teva va ser per atzar
i ara no en saps dur les cendres amb vol paorós a l'antiga
illa estimada pels vells; ales de plom t'han lligat
a les lleugeres estances d'amors que no damnen la brida
del teu voler apressat; vés i encalça els seus precés.
Giren les ones en l'ambre perfecte del temps i el teu dia
ja no gravita en l'ofec; tot farà grat el camí:
siguin carneses les fruites daurades que et duguin els vespres,
i en el meu vers alzinat temis l'enyor del teu sí.

III

Elegia dels ocells que no volen

És el present una llera insegura on volaren un dia
orbes bandades d'ocells: cauen a pic els seus crits
ara que immòbils sostenen la por d'enyorar-se dels boscos
nats amb les llàgrimes breus d'homes que van estimar.
Vetllen fitant els vells còdols rodats que tingueren rosada,
l'aire sense ombres que rep dunes amargues de temps.
Quan s'estroncaren les fonts perfilades per cants imbatibles?
Quan es perderen d'excés besos que l'alba extingí?
Heures caigudes, rials on baixaren vinoses paraules
d'himnes que foren dictats, braços amb ales de fum,
ulls avesats al saqueig, tu pintaves relleus malencònics
tot era un fris de combats, tard, i mancat de victòries,
si bé els falcons que veieren la sang de les robes que dúiem
mai no volgueren tornar sobre les terres del sud:
ara mantenen el crit que recorda l'amor que ens vencia,
poc han dormit en reblar l'hora que salva aquest do.

IV

Elegia de la duna guanyada

Tornen els dies a usures concretes: qui sap com mentien
hores d'agost perdurant, cledes de dunes amants?
Vols potser una ciutat més antiga amb daurades muralles,
ombres il·lustres voltant places d'argent i aiguarent,
recs on davallin converses, poders venturosos de l'aigua,
cossos al llit de la por? Tens endurança pel món
que l'ull pot governar, hi passeges temptant-ne els topalls,
res no declina el teu arc: no presenties que l'art
sorra lleugera de costes perdudes reuneix i no sempre
venç i anomena en el buit formes gastades i breus
d'altres senders? No volies la fosca insegura, la duna guanyada
a l'oceà desfermat? Fes-ne esment del voler
amb què cada fragment s'ha aturat a abolir-se amb els altres:
brillen encara amb dolor tristes tesselles d'un cor
mut. Ja saben que vénis, que no et quedes malgrat la bonança,
temen el pas que no rau, malden per l'ombra del llamp.

V

Elegia dels camins que no es troben

Deia un camí al sender que ombrejava en arbredes d'estany:

«sempre he sentit el teu llast, mai entretant no has viscut
l'únic guiatge dels homes que van nus cap a la fosca,
dels pelegrins me n'has pres passes colrades pel fang».

Quedà mut el sender que estimava el camí com l'espai vigorós

on els meandres estancs troben la forma d'un rumb,
fins que una llaura el desfèu. Solitari el camí l'esperava

tot el matí l'endemà; breu fou l'engany de l'espill
tan intocat dels seus marges: ja tem la negror de la nit,
ara que l'hora i l'oblit són, deslligats, un sol cos.

Tal com la mà que no toca la mà de l'amant que s'estranya

de la fermesa del buit entre l'espai dels seus dits

i arbra una llum més constant que l'atura a esperar-se un moment

en el delit d'una font d'aire nodrida i de furts,

no has de voler separar-te del Lluny, apropant-te a la vida.

Tot ho tenim en el rar centre magnífic dels anys.

VI

Elegia dels ulls contemplant

Trist Acteó perseguit pels seus gossos, que miren, en l'ull
del breu amo, la flor bruna i serena del món:
cos blanc, braços de marbre o clara follia d'anhels,
que amb transposades fervors alts caminals destruï
fora dels anys, quan per àlgides terres d'enuig vam saber que
l'ull clou proves del temps si no ens alcem com damnats.
Què contemplem del que ens dóna la vida i com devorem
tota la llum que prové d'ertes carenes de glaç?
Gossos també de la nostra mirada, celem en la fosca
menges menjades, hostils fruits que buidàrem al vent;
tot per poder reconeixè'ns a mort en la mort del desig,
tot per saber que un espill és tan opac com un roc,
com el metall o com l'arbre que rau en el cingle més alt,
com l'esperver que segueix preses als marges del foc.
L'aire no atrapa en el gest deturat la canilla que som:
cega esperança fereix l'hora dels vespres amants.